

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobkyně: F. G.**, státní příslušnost Afghánská islámská republika, v ČR pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, *zastoupené Mgr. Janou Syrovátkovou, advokátkou, se sídlem Bělehradská 568, 120 00 Praha*, proti **žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie**, se sídlem Nádražní 2437/2, 306 28 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2015 č.j. KRPP-136326-37/ČJ-2015-030022

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 18. 11. 2015 domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž byla podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), o 90 dní prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění, původně stanovená rozhodnutím žalované ze dne 22. 8. 2015 na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody a následně prodloužená o 60 dní rozhodnutím žalované ze dne 18. 9. 2015.

Žalobkyně v **žalobě** tvrdila, že žalovaná porušila § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) a § 124 zákona o pobytu cizinců a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*EÚLP*“). Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry. Správní orgán se ve svém odůvodnění sice zabývá otázkou, zda je realizace správního vyhoštění možná a odkazuje na sdělení Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „*ŘSCP*“) ze dne 9. 11. 2015, dle něhož stále probíhá ověřování totožnosti účastníka řízení cestou Zastupitelského úřadu Afganistánu. Z tohoto všeobecného znění, ale nevyplývá, zda existuje reálný předpoklad, že bude realizace správního vyhoštění uskutečnitelná i během prodloužené lhůty. Žalobkyně se domnívá, že správní orgán by měl minimálně odkázat na nějakou konkrétní lhůtu v předcházejících případech, během níž obdržel vyjádření Zastupitelského úřadu. Nestačí pouze vyjmenovat kroky, které dosud vykonal. Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře k čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech opakovaně judikoval, že deportace musí být možná v blízké budoucnosti /*Samie Ali v Švýcarsko*/. Ve věci *Chahal v Velká Británie* stanoví v § 112 a § 113, že čl. 5.1. povoluje detenci osoby, které hrozí deportace, za předpokladu, že jsou činěny kroky směřující k deportaci. Detence přestává být realizovatelná, jestliže řízení o deportaci není prováděno s náležitou péčí. V usnesení NSS č. j. 7 As 79/2010 - 150 ze dne 23. 11. 2011 bylo stanoveno, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2013 č. j. 9 As 169/2012-36 konstatuje, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné. Tento závěr je plně aplikovatelný i na řízení o prodloužení zajištění cizince.

Žalobkyně uvedla, že je v zařízení zajištěna spolu s manželem, který má vážné zdravotní problémy a má strach o jeho život.

V závěru žalobkyně shrnula, že z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán nepřezkoumal řádně důvody pro její zajištění. Zajištění přitom představuje výrazný zásah do její osobní svobody v podmínkách srovnatelných s vězením. Má za to, že odůvodnění

rozhodnutí správního orgánu s tak závažnými důsledky by mělo být naprosto nezpochybnitelné. Domnívá se proto, že nebyly dány důvody pro její zajištění a nejsou ani splněny podmínky pro jeho trvání. Žalobou napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné, neboť se žalovaná nevyrovnala s otázkou reálného předpokladu vyhoštění.

Podáním došlým soudu dne 4. 12. 2015 žalobkyně rozšířila svou žalobu a doplnila ji o další žalobní body.

Žalobkyně se domnívá, že vydáním napadeného rozhodnutí o zajištění žalovaná porušila § 27 odst. 2 a § 68 odst. 3 správní řádu ve spojení s čl. 8 EÚLP § 2 správního řádu. Dle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky řízení též „další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech“. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je ve smyslu tohoto ustanovení nutné považovat za účastníky řízení o zajištění cizince též jeho rodinné příslušníky. Ve vztahu k nezletilým dětem Nejvyšší správní soud k této otázce uvedl: „*Nejvyšší správní soud zároveň konstatuje, že již ve výše citovaných rozhodnutích uvedl, že právní úprava nebrání tomu, aby nezletilé děti byly účastníky řízení o zajištění vlastních rodičů – cizinců, a to v režimu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Účast nezletilých dětí zpravidla nebude představovat ani procesní problémy, neboť zájmy dětí většinou nebudou v rozporu se zájmy rodičů (všichni se budou shodně bránit proti zajištění rodičů). Nejvyšší správní soud dále připomíná, že pouze nezletilé děti mohou uplatňovat námitky a skutečnosti, ve kterých spatřují zásah do svých práv; takové námitky nemohou sami za sebe vznášet ani jejich rodiče. Nejedná se tedy o bezzubé procesní účastenství, jak by se na první pohled mohlo zdát nýbrž o jediný způsob, jak uplatnit v tomto řízení práva nezletilých dětí. Krajský soud tedy pochybil, pokud se se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu nevypořádal, a to i přesto, že o tato rozhodnutí stěžovatelé svoji žalobu výslovně opírali, a žalobu stěžovatelů zamítl, aniž by se podrobně vyjádřil k důvodům, pro které nepovažuje závěry dotčeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu za aplikovatelné též v nyní posuzovaném případě.*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 Azs 58/2014-28, ze dne 17. dubna 2014)

Stejně závěry lze přitom analogicky vztáhnout na jakékoliv rodinné příslušníky, kteří jsou přímo dotčeni zajištěním cizince, tedy i na manžela či manželku zajištěného. Z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že označení rodinného příslušníka zajišťovaného cizince za účastníka řízení je jediným možným způsobem, jak zajistit, aby v řízení o zajištění cizince byla řádně zohledněna práva rodinných příslušníků a rodiny jako celku. Postavení účastníka řízení však nesmí být pouze formalistické, naopak správní orgán by měl zajistit, aby v řízení o zajištění cizince byly řádně a efektivně zohledněny všechny práva a zájmy rodiny. V opačném případě by institut účastenství postrádal jakýkoliv smysl.

Žalobkyně uvedla, že v daném případě se přitom jeví jako opodstatněné tvrdit, že vydáním napadených rozhodnutí bylo zasaženo do subjektivních práv rodiny jako celku, tj. práv žalobců na realizaci rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 odst. 1 EÚLP. Právě tato práva a veškeré další zájmy vyplývající z individuálních okolností daného případu je žalovaný správní orgán povinen řádně zjistit a zohlednit ve vztahu k výroku napadených

rozhodnutí. Žalovaný správní orgán však v rozporu se shora uvedeným sice ve výrokové části napadených rozhodnutí označil druhého z manželů jako účastníka, ale dopady omezení osobní svobody na realizaci práva na rodinný a soukromý život a další zájmy rodiny nikterak nezohlednil. Žalovaný správní orgán v odůvodnění napadených rozhodnutí neuvedl jedinou zmínku o tom, jaký má dopad zajištění jednoho z žalobců na práva druhého z manželů. Pokud by žalovaný v záhlaví rozhodnutí neuvedl, že účastníkem řízení je druhý z manželů, z odůvodnění by vůbec nebylo zřejmé, že je zajišťována celá rodina.

Stejně tak žalovaný vůbec nezohlednil skutečnost, že žalobci přicestovali do Evropy spolu s rodinou žalobkyně. Tato rodina přitom byla propuštěna ze zajištění před vydáním napadených rozhodnutí z toho důvodu, že měla nezletilé děti, a celková doba zajištění tak nemohla překročit 90 dnů. Za této situace byl žalovaný správní orgán povinen vážit, zda je zajištění žalobců i nadále přiměřené ve světle propuštění jejich rodinných příslušníků, a opět jaké jsou dopady na jejich soukromý a rodinný život. V neposlední řadě pak žalovaný správní orgán nezkoumal ani zdravotní a psychický stav žalobkyně a jejího manžela. K uvedeným skutečnostem si přitom žalovaný neopatřil žádné informace, neprovedl ani výslech zajištěných žalobců a v odůvodnění napadeného rozhodnutí není k tomuto jediná zmínka. Takovéto formalistické označení účastníků řízení bez materiálního vlivu na rozsah a způsob posouzení prováděného v předmětném řízení nemůže být považováno za souladné s ustanovením § 27 odst. 2 správního řádu. Dále žalobkyně upozornila, že povinnost žalované zohledňovat přiměřenost dopadů zajištění nevyplyvá pouze z titulu účastenství, ale lze ji dovodit i ze základních zásad správního řízení. Konkrétně dle § 2 SŘ je žalovaný povinen zasahovat do práv a oprávněných zájmů zajišťovaných cizinců pouze v nezbytném rozsahu a důsledně přitom zohledňovat individuální okolnosti případu. K zajištění cizinců je pak žalovaný správní orgán oprávněn přistoupit pouze v případech, kdy je takové omezení osobní svobody nezbytné s ohledem na všechny okolnosti případu. Provedení takového posouzení má vliv na výrok napadeného rozhodnutí. V důsledku vydání napadeného rozhodnutí došlo k rozdělení rodiny žalobkyně a rodiny jejího bratra, což jí i jejímu manželovi způsobilo zásadní újmu. Manžel žalobkyně se v důsledku tohoto rozdělení a delšího omezení osobní svobody dostal do velmi špatného psychického stavu (přílohou žaloby byla lékařská zpráva). Rozdělení rodiny, nejistota a starost o nemocného manžela pak zcela logicky negativně působí i na žalobkyni. Ve světle těchto skutečností je přitom další zajištění žalobců nepřiměřené. Ačkoliv si žalovaný správní orgán měl být těchto skutečností v době vydání napadených rozhodnutí vědom (už jenom tím, že přiznal druhému z manželů postavení účastníka řízení a propustil rodinu žalobkyně), žalobkyni ani jejího manžela vůbec nevyslechl a ani jim nevytvořil žádnou jinou efektivní možnost se k tomu vyjádřit. Žalovaný správní orgán přitom měl dostatek času a možností tyto skutečnosti zjišťovat, neboť rozhodoval již o opakovaném prodloužení zajištění, a neměl tedy pouze 48 hodin na vydání napadených rozhodnutí.

Žalobkyně upozornila, že povinností správního orgánu je nejenom všechna práva a zájmy rodiny zohlednit, ale také v tomto směru odůvodnit své rozhodnutí ve vztahu ke všem výrokům a všem účastníkům řízení ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. To však žalovaný správní orgán neučinil, neboť jak bylo uvedeno výše, k tomuto není v odůvodnění napadených rozhodnutí jediné slovo. Žalobci jsou proto přesvědčeni, že už jen tím způsobila žalovaná nezákonnost napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost.

Dále žalobkyně namítala porušení § 124 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 16 odst. 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „*návratová směrnice*“) a čl. 5 odst. 1 EÚLP a ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k deklarovanému účelu zajištění žalobkyně (tj. skutečnosti, že žalobkyně má být vyhoštěna zpět do Afghánistánu), je žalobkyně přesvědčena, že napadené rozhodnutí je nutné považovat za nepřezkoumatelné nebo minimálně nesprávné, neboť se žalovaný správní orgán nevyrovnal s otázkou reálného předpokladu jejího vyhoštění.

Žalobkyně uvedla, že podle čl. 15 odst. 4 návratové směrnice platí, že „*ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna*“. Stejný požadavek pak vyplývá i z čl. 5 odst. 1 EÚLP. Podle Evropského soudu pro lidská práva v případě, že „*nic nenaznačuje tomu, že by orgány [žalovaného státu] měly reálný předpoklad vyhostit stěžovatele během doby, po kterou byl zajištěn*“, stává se zajištění s čl. 5 odst. 1 neslučitelné (ESLP, *A. a ostatní v. Velká Británie*, rozsudek velkého senátu z 19. 2. 2009, §167). Jinými slovy, „*tam, kde jsou si orgány státu vědomy, že příkaz k vyhoštění nemůže být vykonán, zajištění nemůže být nadále považováno za zajištění osoby, 'proti níž probíhá řízení o vyhoštění'*“ (ESLP, *Agnissan v. Dánsko*, rozhodnutí ze dne 4. 10. 2001). Žalobkyně shrnula, že z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice a z čl. 5 odst. 1 vyplývá identický požadavek, aby zajištění cizince za účelem vyhoštění bylo nařízeno pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země v době trvání zajištění skutečně vyhoštěn. Uvedený požadavek, ačkoliv jej zákon o pobytu cizinců explicitně neuvádí, se pravidelně objevuje i v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Podle Nejvyššího správního soudu „*je třeba odmítnout názor, že zajištění a vyhoštění jsou zcela odlišné instituty s rozdílnými podmínkami aplikace. Naopak, je třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvažily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný*“ (NSS, č. j. 1 As 12/2009 - 61, rozsudek z 15. 4. 2009). S ohledem na § 68 odst. 3 SŘ je přitom zřejmé, že úvaha, na kterou poukazuje Nejvyšší správní soud, se v rozhodnutí o zajištění musí explicitně objevit a z rozhodnutí tak musí být seznatelné, jaké okolnosti - skutkové i právní - vedly správní orgán k závěru, že předpoklad pro vyhoštění cizince v daném případě reálně existuje.

Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že zdůvodnění existence reálného předpokladu pro vyhoštění je úzce svázáno s odůvodněním doby, po kterou má být cizinec zajištěn. Platí totiž, že zajištění cizince má být stanoveno na přesně takovou dobu, ve vztahu k níž existuje reálný předpoklad, že cizinec bude během této doby vyhoštěn. Žalobci v této souvislosti opět odkazují k relevantním rozsudkům Nejvyššího správního soudu, kde byly požadavky na odůvodnění rozhodnutí přesně vymezeny. Nejvyšší správní soud zejména zdůraznil, že „*řádně odůvodněny musí být všechny části výroku správního rozhodnutí, tj. i jeho vedlejší ustanovení. Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení*

každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil“ (NSS, č. j. 1 As 93/2011 - 79, 19. 10. 2011). Žalovaný správní orgán však v rozporu se shora uvedenou právní úpravou posoudil realizovatelnost vyhoštění zpět do Afghánistánu pouze obecným způsobem, čímž způsobil nezákonnost napadených rozhodnutí. V první řadě má žalobkyně za to, že úvaha nad možností realizace správního vyhoštění by měla vycházet především z konkrétní zkušenosti správního orgánu s předešlými realizacemi správního vyhoštění do Afghánistánu. Jen na základě takto agregované průměrné zkušenosti může správní orgán učinit relevantní úvahu o tom, zda je realizace vyhoštění vůbec možná, popřípadě jak dlouho bude trvat. Žalobkyně se nedomnívá, že součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí by měla být detailní analýza včetně podrobného propočtu či statistických údajů. Na druhou stranu má za to, že paušální konstatování typu: „správní orgán se zabýval zhodnocením překážek správního vyhoštění (...) a předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potencionálně možné“, nejsou postačující. To platí zejména v případě napadeného rozhodnutí, jímž se zajištění prodloužuje na maximální přípustnou dobu o dalších 90 dnů. V případě rozhodování o prodloužení zajištění již žalovaný správní orgán také nemůže uplatnit námitku, že na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí neměl dostatek času, neboť (jako v případě prvního rozhodnutí o zajištění) musel rozhodnutí vydat do 48 hodin od zadržení žalobkyně. U rozhodnutí o prodloužení zajištění má správní orgán naopak dostatek času prověřit řádně všechny relevantní okolnosti a lze na něj v tomto ohledu spravedlivě klást podstatně vyšší nároky než u prvního rozhodnutí o zajištění. Zejména by měl správní orgán být schopen úvahu o reálnosti vyhoštění zasadit do širšího časového a místního kontextu a v rozhodnutí o prodloužení zajištění na maximální možnou dobu uvést, zda a kolik úspěšných vyhoštění do Afghánistánu správní orgán z vlastní zkušenosti realizoval a jak dlouho taková realizace trvala. Ze statistik získaných od orgánu nadřízeného žalované postupem dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, na které žalobkyně odkazovala již v podané žalobě, přitom vyplývá, že za období od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015 bylo občanům Afghánistánu uloženo 47 správních vyhoštění, zrealizováno však nebylo ani jediné. I ve světle této statistiky musejí být nároky na odůvodnění napadeného rozhodnutí co do možnosti realizace správního vyhoštění o to vyšší, aby bylo jasné, z čeho vyplývá, že právě v případě žalobkyně a jejího manžela k realizaci správního vyhoštění může dojít. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně, č. j. 33 A 65/2015 - 35, ze dne 12. listopadu 2015, ve kterém soud zrušil napadené rozhodnutí pro absenci reálného předpokladu předání za situace, kdy se z 32 rozhodnutí o předání podařilo realizovat pouze 5. Za situace, kdy se v případě žalobců nepodařilo doposud realizovat žádné vyhoštění, je proto zřejmé, že zde bez dalšího žádný reálný předpoklad vyhoštění dán není.

Vzhledem k požadavku individualizace správního rozhodnutí žalobkyně dále upozornila, že k posouzení reálného předpokladu vyhoštění nemůže být dostačující pouze

závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Žalobci k tomuto upozorňují, že překážky vycestování ve smyslu § 179 ZPC jsou pouze jedním z aspektů existence reálného předpokladu vyhoštění, ale zdaleka ne jediným. Správní orgány jsou totiž vždy povinny zkoumat také to, zda s ohledem na skutkové okolnosti případu je vyhoštění cizince alespoň potencionálně možné. Nejedná se tedy pouze o překážky ve smyslu nebezpečí vzniku vážné újmy v případě vyhoštění do země původu, ale také o faktickou realizovatelnost správního vyhoštění (tj. možnost prokázat totožnost osoby, získat její cestovní doklad a ve spolupráci s příslušnými orgány daného státu zajistit převoz osoby do země původu). V případě žalobkyně se přitom za celou dobu nepodařilo ani ověřit její totožnost (což je první krok k realizaci správního vyhoštění), a je proto na místě se zabývat tím, z jakého důvodu žalovaný dovozuje, že se celý proces vyhoštění podaří dokončit ve lhůtě 90 dnů. Skutečnost, že se to za dosavadních téměř 90 dnů nepodařilo, totiž svědčí o pravém opaku, tj. že se jejich vyhoštění nepodaří zrealizovat. Z těchto důvodů považuje žalobkyně požadavek reálného předpokladu vyhoštění za nenaplněný a napadené rozhodnutí v tomto ohledu za nesprávné a nepřezkoumatelné, a tedy nezákonné.

K doplnění žaloby žalobkyně přiložila lékařskou zprávu o zdravotním stavu jejího manžela na základě psychiatrického vyšetření v Psychiatrické nemocnici Kosmonosy. Ze zprávy vyplývá, že manžel žalobkyně v souvislosti s prodloužením doby zajištění trpí záchvaty spojenými s bolestí hlavy a s hyperventilací, v průběhu záchvatu padá na zem, bez ztráty vědomí. Podobné příznaky se u jejího manžela projevíly již dříve, poté co byl svědkem sebevražedného atentátu v Afghánistánu.

Žalovaná **ve vyjádření k žalobě** navrhla zamítnutí žaloby. Shrnula, že žalobkyně byla zajištěna dne 22. srpna 2015 za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dále se vyjádřila k námitkám žalované, že není dán reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, což způsobuje nezákonnost zajištění, že doba zajištění je nezákonná a že vyhoštění do Afghánistánu je nepřijatelné. Žalovaná je přesvědčena o zákonnosti svého postupu při prodloužení zajištění žalobkyně, neboť dosažení cíle zajištění, tedy realizace správního vyhoštění, je reálná. Ze závazného stanoviska Odboru azylové a migrační politiky MV ČR e. č. ZS 27302 vyplývá, že vycestování žalobkyně do Afghánistánu je možné. Dále z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, sepsaného dle § 18 odst. 1 s. ř. s., vyplývá, že žalobkyně opustila Afghánistán s cílem usídlit se v Německu. Do Afghánistánu se vrátit nemůže, neboť ji prý jde o život, ale o azyl nepožádala v první bezpečné zemi ani v následujících bezpečných zemích na své trase a neučinila tak ani v České republice. Trvá na podání žádosti o azyl v Německu. Toto jednání svědčí spíše o ekonomických důvodech pobytu žalobkyně na území členských států Evropské unie a České republiky a o tom, že žalobkyně nehledá bezpečí, ale pohodlí. Žalobkyni bylo rozhodnutím ze dne 3. září 2015 uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku, rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. září 2015, což je základní předpoklad realizace správního vyhoštění. Jedinou překážkou realizace správního vyhoštění žalobkyně je potvrzení totožnosti žalobkyně a získání cestovního dokladu ze zastupitelského úřadu v Afghánistánu, kdy nelze ovlivnit jeho činnost ve vztahu k žalobkyni. Z tohoto důvodu bylo zajištění prodlouženo. Jelikož uplynula pouze polovina celkové lhůty zajištění, žalovaná se nedomnívá, že by realizace výkonu správního vyhoštění nebyla možná jen proto, že zastupitelský úřad Afghánistánu dosud nevydal žalobkyni náhradní

cestovní doklady. Žalovaná je přesvědčena, že důvody zajištění stále trvají a přijetí mírnějších opatření by nebylo v souladu se stavem řízení o správním vyhoštění, neboť žalobkyně nemá na území ČR žádnou adresu, na které by se mohla zdržovat, nemá ani dostatek finančních prostředků na složení zálohy a hlavně v protokolu uvedla, že cílem její cesty je Německo, z čehož vyplývá nebezpečí, že by žalobkyně mařila a ztěžovala výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění žalobkyně je v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jelikož podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení svobody. Prodloužení zajištění žalobkyně o 90 dnů je krajním případem, jakmile odpadnou důvody zajištění, tedy žalobkyně získá cestovní doklad, bude provedena realizace správního vyhoštění a žalobkyně bude propuštěna i před uplynutím stanovené doby prodloužení zajištění. Zákon o pobytu cizinců v § 124 odst. 3 umožňuje policii i opakovaně prodloužit zajištění, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění. Jak je již uvedeno výše, závazné stanovisko č. ZS 27302 Odboru azylové a migrační politiky MV ČR uvádí, že vycestování žalobkyně do Afghánistánu je možné. Žalovaná tedy musí učinit všechny možné zákonné kroky, v odůvodněných případech i zajistit cizince za účelem správního vyhoštění, aby dostala dikci zákona a bylo dosaženo výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam PČR Krajského ředitelství PČR, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 21. 8. 2015, podle něhož dopoledne toho dne hlídky odboru zajistily v oblasti 85. kilometru dálnice D5 ve směru do SRN žalobkyni poté, co byla kontrolována spolu s dalšími osobami převáženy v nákladním prostoru vozidla, kdy nebylo prokázáno, že by měla platné oprávnění k pobytu na území ČR.

Žalobkyně byla poučena o možnosti učinit prohlášení o mezinárodní ochraně ve smyslu § 3a písm. a) bod. 4 a § 3b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

V protokole o vyjádření ze dne 22. 8. 2015 žalobkyně uvedla, že Afghánistán opustila před třiceti dny, ve své zemi nemohla zůstat, protože se obávala o svůj život. Cestovala spolu s manželem a se svým bratrem a jeho rodinou. Žalobkyně ani její manžel nemají žádný cestovní doklad. Převaděč je převedl pěšky do Íránu, z Íránu pak Kurdové pěšky do Turecka. Z Turecka pokračovali člunem do Řecka. V Řecku byli zadrženi policií, o azyl zde nezažádali, obdrželi výjezdní příkaz. Člunem se přepravili do Athén. Dále pokračovali do Makedonie a odtud do Srbska, kde nastoupili do bílé dodávky. Řidiče neviděli, byla tma. Měli být přepraveni ze Srbska do Německa, za cestu zaplatili 1500 euro za každého. V této dodávce byli následně kontrolováni Policií ČR.

Žalobkyně uvedla, že nepožádala o azyl v žádném státě Evropské unie. V ČR o azyl požádat nechce. Jako důvod přicestování do EU uvedla, že jí v Afghánistánu hrozí velké nebezpečí ze strany Talibanu. Je advokátkou a to je v její zemi nebezpečné. Ženy jako je ona

jsou pronásledovány a často znásilněny. Cílem cesty žalobkyně a jejích příbuzných je Německo. V Německu má dva bratry, žijí tam již 25 let, mají německé státní občanství.

Žalobkyně dále uvedla, že nemá v ČR žádnou adresu. Disponuje finančními prostředky 400 euro, její manžel má též asi 400 euro. Z území ČR není ochotna vycestovat zpět do domovského státu. V případě rozhodnutí o povinnosti vycestovat z území, by vycestovala do Německa.

Bylo provedeno daktyloskopování a otisky porovnány v databázi, kde nebyla nalezena shoda. Toto dokládá výpis ze dne 21. 8. 2015.

Jak bylo uvedeno výše, žalobkyně nepožádala o azyl ani v ČR ani v jiném státu EU. Správní orgán dne 22. 8. 2015 zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně dle § 119 odst. 1 písm. c) bod první zákona o pobytu cizinců a dle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý téhož zákona.

Dále je součástí správního spisu závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 8. 2015 vydané podle § 120a zákona č. 326/1999 Sb. pro potřeby řízení o správním vyhoštění o tom, že vycestování žalobkyně je možné.

Dále je součástí správního spisu rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2015 o uložení správního vyhoštění žalobkyně na jeden rok podle § 119 odst. 1 písm. c) bod první a druhý zákona o pobytu cizinců.

Dne 25. 8. 2015 žalovaná požádala Ředitelství služby cizinecké policie o provedení úkonů za účelem ověření totožnosti žalobkyně. Dne 6. 11. 2015 žalovaná žádala Ředitelství služby cizinecké policie o sdělení stavu řízení ve věci zjišťování totožnosti žalobkyně. Z odpovědi z téhož dne vyplývá, že ověřování totožnosti u žalobkyně stále probíhá.

Dne 22. 8. 2015 žalovaná rozhodla o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Následně bylo dne 18. 9. 2015 rozhodnuto o prodloužení dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 dní tj. celkem na 90 dní. Napadeným rozhodnutím ze dne 9. 11. 2015 pak byla doba zajištění prodloužena o dalších 90 dní, tedy celkem na 180 dní.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaná shrnula dosavadní průběh řízení a mimo jiné uvedla, že s žalobkyní bylo dne 22. 8. 2015 zahájeno řízení o správním vyhoštění a téhož dne bylo vydáno rozhodnutí o zajištění žalobkyně. Dále správní orgán vycházel z toho, že žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že nemá v ČR žádnou adresu pobytu ani možnost ubytování, proto nebylo přistoupeno k uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kde je cizinci stanovena povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam a pravidelně se osobně policii hlásit. Na podkladě vyjádření žalobkyně, že má u sebe finanční hotovost 400 euro a že jiný majetek v ČR ani v jiném státě nemá, správní orgán nepřistoupil k uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, spočívajícího ve složení peněžních prostředků

ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním. Žalovaná dospěla k závěru, že bylo dostatečně odůvodněno rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců proto, že je nebezpečí, že by žalobkyně mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Případné ztěžování výkonu správního vyhoštění odůvodnil správní orgán tím, že žalobkyně vstoupila na území České republiky a Schengenského prostoru bez cestovního dokladu a víza. Překročila hranici mimo hraniční přechod s cílem dostat se ilegálně do Spolkové republiky Německo. Žalobkyně nemá cestovní doklady ani prokázanou totožnost. Nemá adresu pobytu ani finanční prostředky. Z území ČR není schopna vycestovat zpět do domovského státu nebo do státu, kde by měla povolený pobyt. V souladu s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie stanovila v rozhodnutí o zajištění ze dne 22. 8. 2015 dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění cizinky. Správní orgán stanovil dobu zajištění na 30 dnů tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Rovněž byla doba zajištění stanovena s přihlédnutím ke skutečnosti, že účastnice řízení nedisponuje platným cestovním dokladem. Složitost přípravy výkonu správního vyhoštění spočívá ve skutečnosti, že správní orgán bude žádat Ředitelství služby cizinecké policie o přípravu výkonu správního vyhoštění a Ředitelství bude následně žádat Zastupitelský úřad Afghánistánu. Po ověření totožnosti vydá účastnici náhradní cestovní doklad. Do vydání tohoto dokladu nelze výkon správního vyhoštění realizovat. Po ověření a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění realizuje Ředitelství služby cizinecké policie výkon správního vyhoštění podle § 128 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že se v době stanovené v rozhodnutí ze dne 22. 8. 2015 čj. KRPP-136326-11/ČJ-2015-030022 nepodařilo správní vyhoštění realizovat, neboť zastupitelský úřad nestačil vydat náhradní cestovní doklad, rozhodla žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, že prodlužuje dobu zajištění o 60 dnů. Dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 11. 2015 nadále probíhá ověřování totožnosti cizinky cestou Zastupitelského úřadu Afghánistánu. Vzhledem k tomu, že zastupitelský úřad dosud neověřil totožnost účastnice řízení, rozhodl správní orgán o prodloužení doby zajištění o 90 dnů, tj. celkem na 180 dnů od omezení osobní svobody. Žalovaná se zabývala i hodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou jí v současnosti známy a které vyšly v řízení najevo. Tyto překážky žalovaná předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Vycházela ze stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky čj. ZS27302, podle něhož je vycestování možné. Správní orgán se zabýval úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění požadovaný návratovou směrnicí a judikaturou Nejvyššího správního soudu, a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje a vyhoštění v současnosti je realizovatelné.

V závěru odůvodnění žalovaná konstatovala, že účastnice řízení protiprávně vstoupila na území České republiky, nemá cestovní doklady ani jiné doklady, kterými by mohla věrohodně prokázat svoji totožnost, nemá na území žádnou adresu pobytu, nemá žádné podstatné finanční prostředky, které by jí umožnily pobývat na území nebo vycestovat z území, taktéž nejsou správnímu orgánu známy žádné rodinné vazby na území České republiky ani na území Schengenského prostoru a proto nezbývá správnímu orgánu než rozhodnout, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Podle žalované zájem ČR a Evropské unie v tomto případě zcela jistě převažuje nad oprávněnými zájmy účastnice řízení. Účastnice

řízení tím, že se správním orgánem nespolupracovala zejména v oblasti zjištění a prokázání její skutečné totožnosti, si omezení své osobní svobody spoluzpůsobila.

Žalobkyně byla v napadeném rozhodnutí mj. poučena o možnosti podat žádost o propuštění ze zařízení, o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí žalobu, tak jak žalobkyně učinila, i o možnosti navrhnout v řízení před soudem do 5 dnů ode dne podání žaloby nařízení jednání k projednání věci.

V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaná nenavrhly nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 125 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.

Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod., publikované pod č. 209/1992 Sb. nesmí být nikdo zbaven svobody kromě případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem - zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.

Soud neshledal porušení zmíněných ustanovení, neboť je zřejmé, že směřují právě na podobné situace, jaká nastala v tomto případě, kdy žalobkyně vstoupila na území ČR nepovoleným způsobem a současně správní orgány činí kroky k opatření nových cestovních dokladů pro žalobkyni a vedou správní řízení o jejím vyhoštění. Zároveň byla doba zajištění rozhodnutím správního orgánu prodloužena tak, aby nepřekročila maximální dobu zajištění stanovenou zákonem a správní orgán zároveň opětovně zkoumal, zda trvají důvody zajištění.

Žalobkyně v žalobě tvrdila, že je její zajištění nezákonné, neboť není dán reálný předpoklad dosažení jeho účelu. Konkrétně tvrdila porušení § 124 zákona o pobytu cizinců a čl. 5 EÚLP. Dále namítala porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se žalovaná v odůvodnění jen nedostatečně zabývala otázkou, zda je realizace správního vyhoštění možná

a zda je též uskutečnitelná v prodloužené lhůtě zajištění. V doplnění žaloby pak žalobkyně rozšířila žalobní body, správní orgán postupoval v rozporu s § 27 odst. 2, když postavení jejího manžela jako účastníka v řízení bylo pouze formální. Dále tvrdila, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do subjektivních práv její rodiny jako celku, tj. práv na realizaci rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 odst. 1 EÚLP.

Žalobkyně v doplnění žaloby odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, a rozhodnutí ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 169/2012 – 36, v nichž Nejvyšší správní soud uvedl, že správní orgán má povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění v případech, kdy jsou mu takové překážky v době rozhodnutí známy. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 15. 12. 2011, č. j. 7 As 81/2011-98, konstatuje, že není možné rozhodnout o zajištění cizince, pokud je správnímu orgánu z dostupných informací zřejmé, že nebudou splněny podmínky pro správní vyhoštění. Dále ovšem Nejvyšší správní soud shrnul, že pokud správní orgán dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o jeho zajištění.

Z dosavadního neúspěchu realizace správního vyhoštění žalobkyně dovozuje, že není pravděpodobné, že by se jej podařilo vykonat v prodloužené době zajištění. Soud v dané věci nezjistil konkrétní důvody, pro které by vyhoštění nemohlo být reálně možné. Soud má za správnou argumentaci žalované, že hlavní překážkou realizace správního vyhoštění je, že dosud nebyla ověřena totožnost žalobkyně a v důsledku toho jí dosud nebyl vydán platný cestovní doklad, k čemuž jsou nutné úkony ve spolupráci se státními orgány země původu. Z výše shrnutého obsahu správního spisu dále vyplývá, že tyto úkony byly zahájeny na základě žádosti žalované ze dne 25. 8. 2015, a to prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 6. 11. 2015 vyplývá, že nadále probíhá ověřování totožnosti žalobkyně. Ze správního spisu je také zřejmé, že rozhodnutím ze dne 3. 9. 2015 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění (rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 9. 2015). Správní orgán dále při svém rozhodování vycházel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, podle kterého je vycestování žalobkyně možné. Výše uvedené úvahy a skutečnosti jsou v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a s judikaturou Nejvyššího správního soudu uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná se dostatečně zabývala otázkou, zda je vyhoštění žalobkyně alespoň potenciálně možné. Dospěla k logickému a správnému závěru, že jedinou překážkou vyhoštění je obstarání nových cestovních dokladů, tedy jde o překážku překonatelnou. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Žalobkyně uvedla, že za období od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015 bylo občanům Afghánistánu uloženo 47 správních vyhoštění, žádné však nebylo zrealizováno. K tomu soud uvádí, že ze statistických dat za minulé období není možné bez dalšího dovodit, že v konkrétním případě žalobkyně k realizaci správního vyhoštění nemůže dojít. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2015 č. j. 33 A 58/2015. K tomu soud uvádí, že správní orgán posuzuje jednotlivé případy individuálně. Dále uvádí, že Krajský soud v Brně v uvedeném případě posuzoval ne zcela srovnatelnou situaci žalobců, zabýval se posouzením zákonnosti rozhodnutí správního orgánu o prodloužení doby zajištění

za účelem předání do Maďarska podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013.

Ohledně doby, o kterou bylo zajištění žalobkyně prodlouženo, soud uvádí, že účinná právní úprava poskytuje zajištěnému cizinci dostatečnou právní ochranu, když je podle § 129a zákona o pobytu cizinců oprávněn v pravidelných intervalech iniciovat přezkoumání trvání podmínek zajištění formou žádosti o propuštění. Je-li o této žádosti rozhodnuto negativně, je oprávněn podat žalobu ve správním soudnictví, o které je soud povinen rozhodnout ve lhůtě sedmi dnů. O možnosti podat žádost o propuštění byla žalobkyně v napadeném rozhodnutí poučena. Zároveň policie z úřední povinnosti po celou dobu zajištění cizince zkoumá, zda důvody zajištění trvají. Žalobkyně byla dosud zajištěna po dobu 90 dní, přičemž tato doba byla napadeným rozhodnutím prodloužena o dalších 90 dní. V případě, že budou po celou tuto dobu trvat důvody zajištění žalobkyně a nebude-li dříve realizováno správní vyhoštění, stanovil správní orgán maximální délku doby zajištění na 180 dní, což je v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

K žalobkyní tvrzenému porušení § 27 odst. 2 správního řádu soud uvádí, že s manželem žalobkyně panem A. A. bylo jednáno jako s účastníkem řízení. Manžel je uveden jako účastník v hlavičce napadeného rozhodnutí i předchozích rozhodnutí o zajištění žalobkyně. Rozhodnutí byla tlumočena oběma manželům a oba potvrdili převzetí rozhodnutí svými podpisy.

Žalobkyně tvrdila, že žalovaná postupovala v rozporu s čl. 8 EÚLP a nepřiměřeně zasáhla do jejích práv na rodinný a soukromý život. K tomu soud uvádí, že správní orgán v rámci možností šetřil práva žalobkyně a zajistil ji společně s jejím manželem. Omezení osobní svobody je jistě spojeno se zásahem do soukromého života žalobkyně, je tak však činěno zcela v souladu s čl. 8 EÚLP, který ve svém druhém odstavci připouští zásah do těchto práv v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy, žalobkyně byla zajištěna na základě § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dopady vycestování cizince do jeho soukromého a rodinného života jsou pak podrobně posuzovány v řízení o správním vyhoštění.

Ke zdravotnímu stavu manžela žalobkyně soud uvádí, že z dokumentu přiloženého k doplnění žaloby vyplývá, že jeho zdravotní potíže nejsou přehlíženy a že je mu zajištěna odborná lékařská péče.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měla nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 11. prosince 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová